

» στα εἰς πολλοὺς καὶ διαφόρους τόπους τὰ μέρη
 » διήρηται, ἀλλ' ὁμοῦς ἐν πνεύματι τουτέστι τῷ
 » θεῷ βουλήματι θάλλεται. Λογισάσθω δ' ἡ τῆς
 » ὑμετέρας ὁσιότητος ἀγγίνοια ὅπως ἐστὶ δεινόν τε
 » καὶ ἀπρεπὲς κατὰ τὰς αὐτὰς ἡμέρας ἑτέρους μὲν
 » ταῖς νηστεύαις σχολάζειν, ἑτέρους δὲ συμπόσια
 » συντελεῖν, καὶ μετὰ τὰς τοῦ πάσχα ἡμέρας, ἄλ-
 » λους μὲν ἐν ἑορταῖς καὶ ἀνέσεσιν ἐξετάζεσθαι, ἄλ-
 » λους δὲ ταῖς ὀρισμέναις ἐκδιδόνθαι νηστεύαις. Διὰ
 » τοῦτο γοῦν τῆς προσηκούσης ἐπανορθώσεως τυ-
 » χεῖν, ὡς πρὸς μίαν διατύπωσιν ἄγεσθαι τοῦτο ἡ
 » θεία πρόνοια βούλεται, ὡς ἔγωγ' ἅπαντας ἡγοῦ-
 »μαι συνορᾶν. » Ἡ ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐορ-
 » τασαίς τοῦ ἁγίου Πάσχα εἶνε ὁ σκοπὸς τοῦ θεσπί-
 » σματος, τῆς πρώτης Συντακτικῆς τοῦ χριστιανι-
 » σμοῦ συνελεύσεως, ὁ δὲ αὐθεντικὸς ὁρισμὸς τῆς ἡ-
 » μέρας ταύτης εἶνε τὸ μέσον δι' οὗ φθάνομεν πρὸς τὸν
 » σκοπόν. Ἀλλὰ ποῦ ποτὲ, ἐρωτῶμεν πάντα ἔμφορα,
 » ποῦ ποτὲ ἠκούσθη ὅτι χάριν τοῦ μέσου περιφρονεῖται
 » ὁ σκοπός; Ἡ μήπως ὑπὸ τὸ σχῆμα τῆς παραλογίας
 » δὲν ὑποκρύπτονται τάσεις ἄφρονος αὐτομολίας;

Ταῦτα ἐγράφησαν πρὸς σύστασιν τῆς συμπνοίας
 καὶ ἀρμονίας μεταξὺ τῶν ἀνατολικῶν ἐκκλησιῶν.
 Αὗται μέχρι τῆς νῦν, κἄν τε ἐν σαθροῖς ἐνίοτε ἡ πο-
 » ταποῖς σκεύειν, αὗται ὁμοῦς ἐτήρησαν τὴν ἀληθῆ
 » ἰδέαν τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ τὴν καθάραν ἔννοιαν τοῦ
 » καθολικισμοῦ. Εἰς ταύτην ἤδη πλησιάζει νὰ προσ-
 » ἔλθῃ καὶ ἡ ἐσπερία Εὐρώπη, ὡς πάντα τὰ συμβαί-
 » νοντα καὶ πᾶσαι αἱ ἐκ τούτων προαισθήσεις τοῦτο
 » προαγγέλλουσι πικροφανῶς. Καταπίπτει τὸ σκότιον
 » καὶ ἀποτρόπαιον γέννημα τῶν βαρβαρικῶν ἐποχῶν.
 » Ἡμεῖς δὲ οἱ παντὸς ἔθνους καὶ φυλῆς ἀνατολικοὶ ἀ-
 » φροῦ παρ' αὐτοῦ ἡ καὶ ἐξ αὐτοῦ, τοσαῦτα τοσούτους
 » ἀγῶνας, τὸ μέγα μαρτύριον καὶ πολέμους καὶ εἰς-
 »βολὰς καὶ ἐρημώσεις καὶ καταδουλώσεις καὶ διωγ-
 » μούς καὶ σφαγὰς καὶ τὰ πάνδεινα πάντα, καρτερι-
 » κῶς μέχρι τοῦδε ὑπεμείναμεν, ἡμεῖς ἐν τῇ ὥρᾳ ταύ-
 » τη νὰ λειποτακτῆσωμεν!! Ἰδοὺ, τώρα ἐν ταῖς ἐ-
 »σχάτοις ὁ ἡγεμὼν τοῦ σκότους βεβηλῶν τὰ ἱερὰ διὰ
 » τῶν ἀσεβῶν καὶ μισητῶν τὰς ἀληθείας μετὰ τοῦ
 » ψεύδους, ἐξέδοτο τὸ ὀριστικὸν πρόγραμμα τῆς ἐ-
 »πάρσεως αὐτοῦ. Ἀναγκαῖον ἦτο καὶ τοῦτο, ἵσως ἐκ
 » θείας προνοίας, ἵνα καὶ εἰς τὰς μᾶλλον πεπωρω-
 » μένας διανοίας καταφανὲς γένηται τὸ αἶσχος τῆς
 » παλαιᾶς ἀποστασίας αὐτοῦ. Ἀλλ' οὕτω πληρωθέν-
 » τος τοῦ δεινοῦ, ἰδοὺ ἡ χριστιανικὴ συνείδησις παν-
 » ταχοῦ ἐγείρεται καὶ δυσφορεῖ κατὰ τῆς ὕβρεως καὶ
 » προσδέχεται καὶ εὐαγγελίζεται τὴν ὥραν τῆς κα-
 » ταπτώσεως αὐτοῦ. Προσῆγγικεν ἤδη αὕτη. Στῶμεν
 » καλῶς.

ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΛΑΜΠΡΥΛΛΟΣ.

ΑΙ ΔΥΟ ΕΞΑΔΕΛΦΑΙ.

ΔΙΗΓΗΜΑ ΝΑΥΤΙΚΟΝ

ὑπὸ

G. DE LA LANDELLE.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

(Συνέχ. Ἰδε συλλέξ. 364.).

Β'.

Ὁ ἱατρὸς Ἐστουρζώ, ἀνὴρ μικρόσωμος, ῥοδοκό-
 » κινος καὶ εὐθυμος, γαστρονόμος καὶ φίλος τῆς εὐ-
 » ζωίας, φημίζεται ὁ κάλλιστος τῶν συναδέλφων, ὁ
 » ὑποχρεωτικώτατος τῶν ἀνθρώπων καὶ ἡ χαρὰ τῶν
 » ἐπιτελείων ὧν ἀποτελεῖ μέρος. Οἱ ἀξιωματικοὶ εἶ-
 » ναι εὐτυχεῖς ἔχοντες αὐτὸν συνδαιτυμόνα. Ἄμα με-
 » τεωρισθέντος τοῦ πλοίου, ἀνοίγει ἀνεξάντλητον σάκ-
 » κον ἀνεκδότων καὶ διηγημάτων μᾶλλον ἢ ἥτιον
 » σκανδαλωδῶν, ἀλατίζων αὐτὰ διὰ σχολίων ὡς ἐπὶ
 » τὸ πλεῖστον ἥκιστα εὐμενῶν· ἀλλ' ἐπειδὴ ἐφάνη
 » χρήσιμος πρὸς πάντα, οὐδένα ἔχει ἐχθρόν· εἶναι ὁ-
 » μως ἀληθές ὅτι καὶ οὐδένα στενὸν ἔχει φίλον. Ἡ
 » φλυαρία τοῦ ἐγένετο πολλάκις αὐτῷ παραίτιος δυσ-
 » ἀρέστων περιπλοκῶν, τὰς ὁποίας πρῶτος κύτος
 » μετέτρεψεν εἰς γελοίας. Ὅπως δ' εἶναι ἀδύνατον νὰ
 » μεταβάλῃ τις τὴν φύσιν, οὕτως ἀδύνατον εἶναι καὶ
 » νὰ ἐμποδίσῃ τὸν ἱατρὸν Ἐστουρζώ τοῦ νὰ ὁμιλήτῃ
 » καὶ διηγητῇ τι ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν.

Ἀπαλλάττομεν τὸν ἀναγνώστην τῆς μακρᾶς καὶ
 » κωμικῆς ἱστορίας ἧς ἐδωρήσατο, καθ' ὁδὸν, τὴν
 » πρώτην ἐκδοσιν εἰς τὸν Μονταίγλὼν καὶ τὸν Ἑρνέ-
 » στον Πορταντὶκ, οἵτινες, βεβυθισμένοι ἀμφότεροι εἰς
 » σκέψεις, οὐδὲ λέξιν ἤκουσαν.

« Ὀρκαϊότατον! λαμπρότατον! κωμικώτατον!
 » εἶπε τελειόνων τὴν διήγησιν.

— ὦ! ναί, τῷ ὄντι, » ἐψιθύρισαν οἱ δύο σύν-
 » τροφοὶ ἐμβαίνοντες ταυτοχρόνως εἰς τὴν τελευταίαν
 » λέμβον τῆς Δάφνης.

Ἐν τούτοις ἡ ἀνεξάντλητος εὐθυμία τοῦ ἱατροῦ
 » δὲν κατῃνιάσθη.

Πολλοὶ ἀξιωματικοὶ καὶ δόκιμοι τοῦ δρόμωνος
 » ἐπλήρουν τὴν θάλαμον τῆς λέμβου· ὁ μὲν εἶχε κα-
 » ταλίπει ἀδελφὴν ἐκπνέουσιν, ὁ δὲ πατέρα ὀγδοη-
 » κοντούτη· πάντες δ' ἦσαν συγκεινημένοι ἐκ τῶν
 » τελευταίων ἀποχαιρετισμῶν· μόνος ὁ ἱατρὸς Ἐ-
 » στουρζώ ἐδημηγόρει καὶ ἐγέλα.

Παρὰ τὸν φροντιστὴν ἐκάθητο ὁ πυράρχης τοῦ
 » δρόμωνος, ἔχων φυσιογνωμίαν ἀνδρικὴν, ἡλιόκαυ-
 » στον, φέρουσαν ἰχνη εὐλογίας καὶ πληγῶν καὶ κυ-
 » νᾶ στίγματα πυρίτιδος. Ὁ Μαστρο-Ματθαῖος, ὡς
 » ὠνομάζετο, εἶχεν ἀξιωθῇ, ἔνεκα τῆς ἀσχημίας του,

τοῦ ἐπιθέτου *Εὐμορφονίδος*, διὰ τὸ ὅποιον ἦτο τοσούτῳ μᾶλλον ὑπερήφανος, καθ' ὅσον εἶχεν ἀπολέσει ἓνα ὀφθαλμὸν ἐν Ἀφρικῇ, εἰς τὴν αὐτὴν μάχην τοῦ Βουγῦ, καθ' ἣν ὁ Μονταιγλὼν εἶχε κερδήσει τὸ παράσημον. Ἠγάπα τοὺς ἀστεϊσμούς, ἀλλὰ κατὰ τὰς ὥρας.

« Μὰ τὴν ψυχὴν μου, εἶπεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν φροντιστὴν, φαίνεται ὅτι ὁ ἱατρὸς δὲν ἔχει οὔτε γυναῖκα οὔτε παιδίᾱ· ἐδιάλεξε τὴν ὥραν νὰ φλυαρήσῃ! Δὲν τὸν ἐμποδίζει κανεὶς νὰ γελάῃ ὅμως ἅς γελάῃ μόνος του. Ἐγὼ δὲν ἀφῆκα εἰς τὸ Βρέστ εἰμὴ μίαν οἰκοκυρὰ κουτσοδόντα· καὶ ὅμως καὶ χωρὶς νὰ θέλω συλλογίζομαι ὅτι ἴσως μ' ἐκέρχασε σήμερον διὰ τελευταίαν φορὰν. »

Ὁ Ἐρνέστος ἐνέκρινε τὰ λεχθέντα διὰ νεύματος, ὁ δὲ Μαστρο-Ματθαῖος ἐστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς τὸν Μονταιγλὼν ὅστις, ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς νεύοντας, ἐρρέμβεζεν. Ὁ ἀγαθὸς πυράρχης ἐμάντευσε μὲν τὰς προφανεῖς μερίμνας τοῦ ἀξιωματικοῦ, δὲν ἐνόμισεν ὅμως πρέπον νὰ διακόψῃ καὶ πάλιν τὴν συλλογὴν τοῦ φροντιστοῦ. Δύο ἢ τρεῖς νέοι δόκιμοι ἤκουον μόνοι τὸν πολύλογον ἱατρὸν· τὰ δὲ μειδιήματα αὐτῶν ἐξήρκουν ὥπως ἐνθαρρύνωσι τὴν ἀθυροστομίαν αὐτοῦ. Τέλος ἡ λέμβος ἐφθασε μέχρι τῆς *Δάφνης*· τὸ πλήρωμα ἦτο ἤδη εἰς τάξιν ἀπάρεως, ἡ δὲ λέμβος ἀποσκευασθεῖσα ἀνεκρεμάσθη.

Ἐν τούτοις ὁ Κ. καὶ ἡ κυρία Γραιγκούρ ἀνεκοίωσαν ἀμοιβαίως ἀλλήλοις τὰς εἰς γάμον αἰτήσεις τοῦ Ἐρνέστου καὶ τοῦ Μονταιγλὼν· μόλις δ' εἶχον ἀρχίσαι τὴν περὶ αὐτῶν ὁμιλίαν καὶ ἤχησεν ὁ ἀθροιστήριος πυροβολισμός.

« Ἐσφαλές, φιλτάτη μου, προχωρήσασα τόσο πολύ, εἶπεν ὁ πλοίαρχος· μόλις γνωρίζομεν αὐτὸν τὸν νέον, ἐν ᾧ ὁ Ἐρνέστος εἶναι φίλος καὶ μὲ ἀρέσκει διὰ πολλοὺς λόγους.

— Διὰ τί, ἀφ' οὗ εἶχες τόσον θετικὸν σκοποῦς, δὲν μὲ τοὺς ἔλαγες προτῆτερα; μήπως ἠδυνάμην νὰ προῖδω τὰς ἐπιθυμίας τοῦ Κ. Μονταιγλὼν ἢ νὰ μαντεύσω τὰς ἰδιὰς σου; ἔπρεπε λοιπὸν νὰ ἀπωθήσω ἀμέσως γαμβρὸν τόσον ἀξιόλογον; . . . ἔχει δέκα χιλιάδας φράγκα εἰσόδημα, εἶναι ὑποπλοίαρχος, ἔχει προστατάς καὶ παράσημον, εἶναι ἀπὸ καλὴν οἰκογένειαν· ἐν τούτοις πρέπει νὰ τὸν γράψω, τὸ ὑπεσχέθην. Ἀποφάσισε λοιπὸν.

— Ἦίψε ὅλον τὸ σφάλμα ἐπάνω μου, χωρὶς ὅμως νὰ ἀπαντήσης ὀριστικῶς ἅς κερδήσωμεν καιρόν. Γράφω καὶ ἐγὼ εἰς τὸν Ἐρνέστον ὅτι ἔχεις ἄλλα σχέδια, ὅτι ἡ Ἀδριάννα εἶναι πολὺ νέα, κτλ. . .

— Εἶναι ὁ μόνος τρόπος νὰ χαλάσωμεν τὸ πᾶν καλλίτερον νὰ ἐκλέξωμεν μεταξὺ τῶν δύο, ἢ μᾶλλον ἅς ἐρωτήσωμεν τὴν κόρην μας.

— Καὶ ὁ καιρὸς! ὁ καιρὸς! ἅς κάμωμεν ὅ,τι

εἶναι συντομώτερον· ἡ *Δάφνη* θ' ἀνχωρήτῃ. Γράψε ἀφ' οὗ ὑπεσχέθης· ἀργότερα συμβουλευόμεθα τὴν Ἀδριάναν, μὲ τὰς ἀναγκαίας προφυλάξεις. »

Μετὰ τὸν διάλογον τοῦτον, ὁ μὲν Κ. Γραιγκούρ εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖον, ἡ δὲ κυρία εἰς τὸν θάλαμον αὐτῆς· μετ' ὀλίγον δὲ ἔδωκεν ἕκαστος αὐτῶν ἐπιστολὴν εἰς τὸν Ἰωσήφ, τὸν ὑπηρετὴν τῆς οἰκογενείας, λαβόντα προσταγὴν ὥπως κομίσῃ αὐτὰς ἐν τάχει εἰς τὸ πλοῖον καὶ ἐγχειρίσῃ αὐταῖς τοῖς κυρίοις Μονταιγλὼν καὶ Πορταντίκ· ὁ Ἰωσήφ ἀπῆλθεν, ἐνοικίασε λέμβον εἰπὼν τῷ λεμβάρχῳ νὰ σπεύσῃ πρὸς τὴν *Δάφνην*, ἥς τὰ ἱστία ἐκρέμαντο ἤδη ὑπὸ τὰς κεραίας· δὲν ἀπείχε δ' ἢ μικρὸν αὐτῆς ὅτε αἴφνης ἀπῆρε παραῶσα τὸ ναύδστον (1), πλησίαιος δὲ καὶ οὐριοδρομοῦσα ἔπλεε πρὸς τὴν ἐξοδὸν τοῦ λιμένος.

« Ἐμπρός! γρήγορα, » ἀνέκραξεν ὁ ὑπηρετὴς σείων τὰς ἐπιστολάς.

Ἄλλ' οἱ κωπηλάται ἀφῆκαν τὰς κώπας καυχάζοντες.

« Δὲν μᾶς λές, γέρω, νομίζεις πῶς ἡ βάρκα μας ἔχει πτερὰ γιὰ νὰ φθάσῃ ἓνα καράβι τοῦ ἄρμενίζι πρύμα;

— Μὴ γὰρ εἶσαι ὑπουργὸς τῶν ναυτικῶν καὶ φαντάζεσαι πῶς ἓνα βασιλικὸ καράβι θὰ σταθῇ ἀλακάπα (2) γι' αὐτὰ τὰ παληόχαρτα; »

Καὶ ὁ Ἰωσήφ ὅλως δύσελπις ἐλθὼν εἰς τὴν ἀκτωρίδα, ἐξέθηκε τὸ συμβάν πρὸς τὸν ἀξιωματικὸν τῆς ὑπηρεσίας.

« Εὐκόλως διορθώνεται τὸ πρᾶγμα, εἶπεν ὁ ἀξιωματικὸς, δός με τὰ γράμματα. Ἡ ἡμιολία *Διέθυστας* ἀναχωρεῖ ἴσως αὔριον εἰς τὸ Φορ-Ρουαγιόλ. Εἰς τῶν ἀξιωματικῶν ἀνεδέχθη τὰς περὶ γαμβρίας τῶν δίδω καὶ τὰ γράμματα. »

Ὁ πιστὸς ὑπηρετὴς ἐνόμισεν ὅτι ἔκαμε μέγα κατόρθωμα δεχόμενος τὴν πρότασιν, καὶ ὑπέσχετο ὥπως δώσῃ τοῖς κυρίοις αὐτοῦ λόγον τοῦ τρόπου καθ' ὃν ἐξετέλεσε τὴν ἀποστολὴν. Ἀλλ' ὁ Κ. Γραιγκούρ ἐπέπληξεν αὐτὸν αὐστηρῶς, διότι ἐχρεώσται ἢ νὰ δώσῃ ἐπὶ χεῖρας τὰς ἐπιστολάς ἢ νὰ κρατήσῃ αὐτάς. Τὸ ἐσπευσμένον ἠθέλε δικαιολογήσει τοὺς γράφαντας ὅτι δὲν ἀπάντησαν θετικῶς· τὸναντίον οὐδεμίαν εἶχον σημείαν αἱ ἐπιστολαὶ ἐπιδιδόμεναι ἐξ ἐβδομάδας ἢ δύο μῆνας βραδύτερον. Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἦτο πλέον καιρὸς ὥπως ἐπαναλάβωσιν αὐτάς, διότι εἶχε νυκτώσει, τὴν πρωτὰν τῆς ἐπαύριον ὁ Ἰωσήφ ἐπορεύθη καὶ πάλιν πρὸς τὴν ἀκτωρίδα· αἱ ἐπιστολαὶ ὅμως ἦσαν ἐν τῷ κιβωτίῳ τοῦ μέλλοντος

(1) Μεταχειριζόμεθα τοὺς ἐπὶ ἰσὶν ἐλληνικῶν πολεμικῶν πλοίων ἐν χρήσει ὄρους (Ση μ. Μεταφρ.)

(2) Θὰ ἀναχωρέσῃ.

ν' ἀπέλθῃ ἀξιωματικοῦ, ὅστις ἦτο εἰς τὴν ξηράν· περὶ μεσημβρίαν ὁ ὑπὲρ τῆς ὑπῆγεν ἐκ νέου, ἀλλ' ὁ ἀξιωματικὸς τῆς ὑπηρεσίας εἶχεν ἀντικατασταθῇ, καὶ ὁ διαδεξάμενος αὐτὸν δὲν ἐγνώριζε περὶ τίνος ἐπρόκειτο. Αὐτὸς ὁ Κ. Γραιγκούρ, ὅστις ἐρωτήσας τὴν Ἀδριάναν ἔγραψε μετ' ὀλιγωτέρας σπουδῆς, μετέβη εἰς ἀναζήτησιν τῶν ἐπιστολῶν· ἀλλ' ἡ ἡμιολία εἶχεν ἤδη ἐκπλεύσει.

Ὁ Ἐρνέστος λοιπὸν καὶ ὁ Μονταιγλὼν ἀπῆλθον ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν τῶν εὐνοϊκῶν ἀπαντήσεων τοῦ Κ. καὶ τῆς κυρίας Γραιγκούρ, οὐδόλως ὑποπτέοντες τὰς ἀμοιβαίας αὐτῶν διαθέσεις, καὶ ἀποφασισμένοι ἀμφοτέρω ὅπως, ἅμα ἀφικόμενοι εἰς Φορ-Γουαγιάλ, παρουσιασθῶσι εἰς τὸν Κ. Δεγαλέ.

Κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ διάπλου οὐδὲν ἄξιον λόγου συνέβη· τὸ ἐπιτελεῖν, ἀνανεωθὲν ἐσχάτως σχεδὸν ἐξ ὁλοκλήρου, εὕρισκετο εἰς τὴν πρώτην ἐκείνην περίοδον τοῦ ἀπὸ κοινοῦ βίου, καθ' ἣν βασιλεύει εὐγένεια ἀρκούντως ψυχρά, ἕκαστος δὲ παρατηρεῖ καὶ ἐτάζει τὸν ἄλλον φερόμενος αὐτὸς μετὰ πολλῆς ἐπιφυλάξεως. Μόνος ὁ ἰατρὸς Ἐστουρζὼ περισφρόνει τὰς διπλωματικὰς αὐτὰς περισκέψεις τὰς καθιστώσας τὸν ἀξιωματικὸν τοῦ ναυτικοῦ ἡμιστὰ κοινωνικόν, ἂν καὶ αἱ κωμωδίαὶ διατείνονται τὸ ἐναντίον. Μεταξὺ τῶν κατὰ πρῶτον πρὸς ἀλλήλους σχετιζομένων ἀξιωματικῶν, μόνος ὁ εὐθυμὸς ἰατρὸς διετῆρει τὴν συνήθη αὐτῷ οἰκειότητα· αἱ ἀστειώτητες αὐτοῦ ἐκίνουν συχνάκις εἰς γέλωτα τοὺς ὁμοτραπέζους καὶ τὰ ἀνέκδοτά του παρῆχον ὕλην θορυβωδῶν διαλόγων. Ἢδη ἡ ψυχρότης εἶχε κατὰ τὸ ἡμισυ διαλυθῇ καὶ ἕκαστος εἶχε γνωρίσει ὅπως οὖν τὸν χαρακτῆρα τῶν συναδέλφων αὐτοῦ, ὅτε, ἐκτὼς ἡ δέκα ἡμέρας μετὰ τὸν ἐκπλουν ὁ δρόμων ὑπέστη τὴν πρώτην τρικυμίαν. Ὁ πνέων βορρᾶς διήγειρε γιγάντεια κύματα προσβάλλοντα ἀλληλοδιχόχως τὴν πρύμνην τοῦ πλοίου· τὰ ἱστία ἐπτύχθησαν μετ' ἀλλήλα, διετηρήθησαν δὲ μόνον τὸ ἀκάτιον καὶ ὁ δόλων σειράδετα· τὸ διατοιχίμα ἦτο σφοδρὸν καὶ τὸ πρόνευμα δυσάρεστον, ἀλλὰ τὸ γεῦμα ἦτο ἀξιόλογον. Ὁ ἐπὶ τῆς καλοφαγίας — ἐννοεῖται δ' ὅτι ὁ γαστρονόμος ἰατρὸς Ἐστουρζὼ εἶχεν ὀνομασθῇ παρῆψεαι εἰς τὸ σημαντικὸν τοῦτο ὑπουργήμα, — ἐξέφραζε τὴν χαρὰν του διὰ τὸν ἐπικρατοῦντα καιρόν.

« Κύριοι, ἔλεγε, σημειώσατε ὅτι τὸ εὐλογημένον αὐτὸ φύσημα τοῦ βορρᾶ θὰ μᾶς κάμῃ νὰ ξεφαντώσωμεν καθ' ὅλον τὸν διάπλου. Ἄν εἴχομεν ἐπιβάτην τὸν συμπαθέστερον τῶν φιλοσόφων, τὸν φίλτατόν μου Ἐπίκουρον...

— ὦ! ἰατρὲ, μὴ μᾶς ὁμιλῇς περὶ Ἐπικούρου.

— Ὁ Ἐπίκουρος, λέγω, ἤθελεν εὐλογῆσαι τὸν καλὸν αὐτὸν ἄνεμον, ὅστις δὲν ἀναγκάζει νὰ οἰκονο-

μοῦν τὰ τρόφιμα. Ἐν ὅσῳ ὁ μάγειρος εἶναι εἰς κατὰστασιν νὰ ἐνασχολῆται εἰς τὰ εὐγενῆ του χρέη καὶ αἱ ὀρνίθες δὲν πάσχουν ναυτίασιν, τί ἔχετε νὰ παραπονῆσθε;...

— Πῶς φαίνεται, ἰατρὲ, ὑπέλαβε νέος τις δόκιμος, ὅτι δὲν ὑπόκεισθε εἰς τὴν τετραωρίαν, καὶ ἅτι κοιμᾶσθε ἡσυχῶς εἰς τὴν κλίνην σας!

— Κάτω ἡ ὑπηρεσία!

Ζήτω ἡ καλοφαγία!

Τί καλλιτέρεθαι δουλεῖα!

Εἴν' ἐπάνω εἰς τὰ πλοῖα;

Χάρις εἰς ἐμὲ ἔχετε τὴν καλλιτέραν τῶν τραπεζῶν, ἐβελτίωσα σημαντικὰ τὴν τέχνην τοῦ τρώγειν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἂν ὁ μακκρίτης Βερσου ἔζη ἀκόμη θὰ τὸν ἐπρομήθευα ὕλην δι' ἕν νέον ἄσμα τῆς Γαστρονομίας, τὴν ὁποίαν γνωρίζω ἀπ' ἔξω ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους. Ἄ! αὐτὸ μ' ἐνθυμίζει τὸν ἀξιόλογον πλοίαρχον Γραιγκούρ, τὸν ὁποῖον ἐκάμαμεν νὰ πιστεύῃ ὅτι ἀνῆκον εἰς τὸν Ρακίναν καὶ τὸν Βουαζὼ οἱ χειρότεροι στίχοι τῆς ποιητικῆς μας φαντασίας.

— Ἐταξείδευσας μὲ τὸν Κ. Γραιγκούρ; ἠρώτησέ τις τῶν συνδαιτυμόνων;

— Μάλιστα, πρὶ δέκα ἔξ ἢ δέκα ἐπτὰ χρόνων, ἐπὶ τοῦ Κολοσσού· ἤμην τότε ἰατρὸς δευτέρας τάξεως ἐκεῖνος δὲ πλοίαρχος, νεοῦπανδρος καὶ ἐρωτευμένος μὲ τὴν γυναῖκά του, ἐρωτευμένος εἰς βαθμὸν γελοῖον... Εἴχομεν αὐτὸν δεύτερον ἐπὶ τοῦ πλοίου...

Ὁ Μονταιγλὼν ἔτεινε τὸ οὖς, ἐνῷ ὁ φροντιστὴς ἡγεῖρε βιαίως τὴν κεφαλὴν· ὁ δὲ ἰατρὸς ἐξηκολούθησεν ἀταράχως.

« Ἀληθὲς ὅτι αὐτὰ καταντεῦν ἀρχαία ἱστορία· ἀλλ' εἰς τὴν θάλασσαν ἐπιτρέπεται νὰ ἀναδράμῃ τις εἰς τὸ παρελθόν. Ὅσάκις ὁ Γραιγκούρ ἤρχετο εἰς τὸ πλοῖον, μὲ ἔλεγεν ὅτι ἦτο πολὺ ἀνῆσυχος διὰ τὴν ὑγείαν τῆς γυναίκος του, ἥτις εἶχε περάσει κακὴν νύκτα, μὲ παρεκάλει δὲ νὰ τὴν ἐπισκερθῶ καὶ νὰ τὸν φέρω εἰδήσεις. Πηγαίνω μίαν φορὰν· ἡ κυρία ἦτο εἰς τὸν χορόν· — πηγαίνω δευτέραν φορὰν, ἐδέχετο καὶ εἶχεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἐκλεκτὸν κόσμον· — πηγαίνω τρίτην φορὰν, δὲν ἠδύνατο νὰ δεχθῇ... τὸν ἰατρὸν, ἔμαθα δὲ ἀπὸ καλὴν πηγὴν...

— ὦ! ἰατρὲ, ὑπέλαβεν ὁ φροντιστὴς.

— Πῶς! Πῶς! ἀλλ' εἶναι θετικὸν καὶ γνωστὸν εἰς ὅλον τὸ Βρέστ ὅτι... ὁ παχὺς πλοίαρχος... ὁ... πῶς διάβολον τὸν λέγουν;... Ἄ! ὁ Βραντέλ! ναί! ὁ Βραντέλ ἐπερναῖσε ταῖς βραδυσαῖς του εἰς τοῦ Κ. Γραιγκούρ, παρόντος ἢ ἀπόντος...

— Καὶ τί τὸ ἄτοπον; ἠρώτησεν ὁ φροντιστὴς· ὁ πλοίαρχος Βραντέλ εἶναι στενὸς φίλος τοῦ Κ. Γραιγκούρ.

— Άτοπον! τί άτοπον; κανέν! Καί δέν κατηγορώ τήν μητέρα διά τήν εὐμένειάν της, ὡς δέν τήν κατηγορώ διά τήν πρὸς τήν κόρην της ὑπερβολικὴν ἐπιείκειαν! »

Ὁ φροντιστὴς ἀνεσκίρτησε καὶ προσεῖδε τὸν ἰατρὸν μετ' ἐκπλήξεως.

« Ἄ! σὲ φαίνεται παράξενον, νές καὶ ἄθως οἰκονομικὴ ὑπάλληλε. Ἡ κυρία Ἀδριάννα εἶναι θελκτικὴ, εὐμορφος, εὐφυής, εὐθυμος, προσηνής, προσηνεστάτη μάλιστα, ἂν πρέπη νὰ πιστεύσωμεν τὸν ἐξάδελφόν της Ἀλέξιον, δόκιμον τοῦ ναυτικοῦ. Διηγούμεθα πράγματα περιεργότατα περὶ μιᾶς περιφήμου ἀλιευτικῆς ἐκδρομῆς. Περιεπληρώθησαν ἐντὸς τῶν σπηλαίων τοῦ Κροζόν, δέν ἐπέστρεψαν εἰμὴ ἀφ' οὗ ἐνύκτωσε καὶ διὰ μονοπατίων χαμηλῶν καὶ ἀγνώστων... Ὁ γέρω-Γραιγκούρ εἶχε λησμονηθῇ δέν ἐξεύρω ποῦ... Ὁ πλοίαρχος Βραντέλ εὐρέθη εἰς προσδιωρισμένον μέρος τοῦ δρόμου... ὁ δ' ἐξάδελφος Ἀλέξιος... »

• — Τῇ ἀληθείᾳ! ἀνέκραξεν ὁ φροντιστὴς κτυπῶν ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἰδοὺ σείρα συνοφαντιῶν τὴν ὅποιαν δέν δύναμαι νὰ ἀνεχθῶ. Δέν θὰ ἐπιτρέψω νὰ ὑβρισθῇ ἐπὶ πλέον ἡ τιμὴ σεβαστῆς οἰκογενείας. Ἐγὼ ὅστις σὲ ὀμιλῶ ἤμην εἰς αὐτὴν τὴν ἐκδρομὴν περὶ τῆς ὁποίας οἰλαρεῖς μετὰ τόσης κακίας, ἰατρέ, ἔστουρζώ... »

— Ἀγάθια, φροντιστά! ἔχεις συχνά, αὐτὰς τὰς περιόδους; νὰ ἰδῶ τὸν σφιγμὸν σου.

— Καὶ διαψεύδω ὅλα τὰ ὑβριστικά σου σχόλια, ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους!...

— Διάβου! τὸ πρᾶγμα καταντᾷ σπουδαῖον! θὰ πάθῃ βῆχ'· θὰ καταστραφῶ ἀπὸ τὸ νὰ σὲ δίδω γλυκὸρρίζαν, φροντιστά! Μαλακτικὴ θεραπεία εἶναι ἄφρευκτος.

— Μὴ ἀνοήτους ἀστείότητας, ἰατρέ. Ὀμιλεῖς μὲ ἐλαφρότητα καὶ δύνασαι νὰ βλάψῃς ἀνθρώπους τοὺς ὅποιους σέβωμαι καὶ ἀγαπῶ. Τοὺς ὑπερασπίζομαι φανερά διὰ νὰ σὲ δώσω μάθημα τὸ ὅποιον δέν ἐζήτεις καὶ ἀπὸ τὸ ὅποιον σὲ συμβουλεύω νὰ ὠφεληθῇς.

— Ἀπελπισία! δέν θὰ ἡσυχάσῃ! » ἐξηκολούθησεν ὁ ἰατρὸς οὐδόλως ὀργισθεὶς οὐδὲ ταρχθεὶς· ἐπειδὴ δὲ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ τραπέζοκός μοις ἔθετεν ἐπὶ τῆς τραπέζης τὰ ὀπωρικά, ὁ εὐτυχὴς γαστρονόμος ἐκάλεσε τὸν Βερσού εἰς βοήθειαν καὶ εἶπεν·

ᾠ! ἰδοὺ τὰ ὀπωρικά

Εὐμορφα καὶ ὀρεκτικά!

Ἀλλὰ τοῦτο τὸ τυρὶ

Πῶς κινεῖται τις θαρροῦ (1).»

(1) Ἐχει δηλαδὴ πολλοὺς σκώληκας, δείγμα, κατὰ τινας, τῆς καλῆς ποιότητος τοῦ τυροῦ. (Σημ. Μεταφρ.)

Ὁ φροντιστὴς ἐκαθέσθη· νέοι δὲ τινες ἐμειδίασαν ἐπὶ τοῖς ἀπαγγελλομένοις στίχοις ὑπὸ τοῦ ἰατροῦ, ὅστις ἤρχισεν ἐπαινῶν, ὡς εἰδήμων, τὸ τυρίον.

Ἦλθε δὲ καὶ ἡ σειρὰ τοῦ καφέ, ὅτε ἠκούσθη τρομερὰ φωνή.

« Ἄνθρωπος εἰς τὴν θάλασσαν!

— Ἄνθρωπος εἰς τὴν θάλασσαν μὲ αὐτὸν τὸν καιρόν! ἀνέκραξεν ὁ Μονταγιλὼν μετὰ φρίκης. Εἰς τὸ κατὰστρομα, Κυριοί! »

Ὁ νέος ἀξιοματικὸς ὤρμησε πρὸς τὴν εἰς τὸ κατὰστρομα φέρουσαν κλίμακα ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῶν ἄλλων.

« Αἱ! παιδί, θέλεις νὰ κρούσῃ ὁ καφές μου; εἶπεν ὁ ἰατρὸς μετ' ἀνυπομονησίας· κένωσέ τον γρήγορα! »

Ὁ φροντιστὴς, ὅστις ἀνέβαινε τελευταῖος, ἐφρίξε διὰ τὴν τρομερὰν ἀδιαφορίαν τοῦ ἰατροῦ. Ω.

(Ἔπεται συνέχεια).

Ο ΔΟΥΞ ΜΟΡΝΥ.

Ὁ ἑξοχος αὐτός ἀνὴρ, οὗτινος ὁ θάνατος τοσοῦτον προὔξενησε λόγον ἐν τε τῇ Γαλλίᾳ καὶ τῇ λοιπῇ Εὐρώπῃ, ἦν υἱὸς τοῦ κόμητος Φλαὺ Δελαβιλιαρδερὶ (Flahault de La Billarderie) καὶ τῆς βασιλίσσης Ὁρτενσίας, ἐπομένως δ' ὁμομήτριος ἀδελφὸς τοῦ αὐτοκράτορος Ναπολέοντος τοῦ τρίτου· ἀντραφεὶς ἐκ παίδων ὑπὸ τῆς πρὸς πατρός μάμμης αὐτοῦ, γυνῆς διακεκριμένης παιδείας, καὶ ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν τοῦ Κ. Δελεσσέρ, κατετάχθη, μετὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1830 ὡς ἀξιοματικὸς εἰς τὸν γαλλικὸν στρατὸν καὶ διεκρίθη ἐν Ἀλγερίᾳ· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον τὸ ἐπισφαλὲς τῆς υἱείας ἠνάγκασεν αὐτὸν ν' ἀποσυρθῇ τοῦ στρατιωτικοῦ σταδίου· ἔκτοτε δὲ παραδόθη εἰς τὴν πολιτικὴν τύχην, καὶ πάλιν ἐπέτυχεν. Ὁ νοῦς αὐτοῦ οὔτε εὐρύτατος οὔτε βαθύτατος ἦτο, ἀλλὰ τοιοῦτος ὥστε νὰ ἀντιλαμβάνηται μετὰ θαυμαστῆς εὐκολίας καὶ τῶν πλέον ἀντιθέτων ἀντικειμένων καὶ νὰ οἰκιοῦται πρὸς αὐτά. — Ἡ ἐπανάστασις τοῦ 1848 καὶ ἡ εἰς τὴν προεδρείαν τῆς γαλλικῆς δημοκρατίας ἐκλογή τοῦ Ναπολέοντος ἠνέωξαν αὐτῷ ἐνδοξότερον καὶ βεβαιότερον στάδιον· ἔκτοτε δὲ παρεσκευάζετο μετ' ἀταραξίας εἰς τὸν ἀγῶνα τὸν τελεσθέντα περὶ τὰ τέλη τοῦ 1851. « Σὰς ἀναγγέλλω, ἔλεγε τοῖς φίλοις αὐτοῦ μετ' εἰλικρινείας ἀμερίμου, ὅτι ἐγὼ θὰ λάμω τὸ πραξικόπημα. » Καὶ τῷ ὄντι εἰς τὸν Μορνὺ ὀφείλει κατὰ μέγα μέρος Ναπολέον· ὁ Γ' τὴν εἰς τὸν θρόνον ἀνάβασιν αὐτοῦ. — Ὅταν διετάχθη ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος ἡ δήμευσις τῶν κτημάτων τῆς Ὁρλε-